

Sygn. akt I CSK 509/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)
SSN Marta Romańska (sprawozdawca)
SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. L.
przeciwko „P.” Spółdzielni Pracy w W. i J. B.
- Redaktorowi Naczelnemu Tygodnika „X.”
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2011 r.,
skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 marca 2010 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Powódka A. C. wniosła o nakazanie pozwanym Spółdzielni Pracy „P.”, jako wydawcy tygodnika „X.” oraz J. B. jako redaktorowi naczelnemu tego tygodnika, aby opublikowali tekst przeprosin o treści: „Wydawca i Redaktor Naczelny tygodnika „X.” przepraszają p. A. C. za naruszające jej dobra osobiste umieszczenie niezgodnie z prawem jej danych osobowych w artykule „[...]”, opublikowanym w numerze [...] „X.” z [...]” oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jej rzecz kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powód Z. L. wystąpił z tożsamym żądaniem przeciwko obu pozwanym. Sprawy zostały połączone na podstawie art. 219 k.p.c. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pozwani Spółdzielnia Pracy „P.” oraz J. B. – redaktor naczelny tygodnika „X.” wnieśli o oddalenie obu powództw.

Wyrokiem z 29 września 2008 r. Sąd Okręgowy : 1) nakazał pozwanym opublikowanie przeprosin o treści „Wydawca i Redaktor Naczelny tygodnika „X.” przepraszają p. A. C. za naruszające jej dobra osobiste umieszczenie niezgodnie z prawem jej danych osobowych w artykule „[...]” opublikowanym w numerze [...] „X.” z [...].; 2) zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia; 3) oddalił w pozostałym zakresie jej powództwo; 4) nakazał pozwanym opublikowanie przeprosin o treści „Wydawca i Redaktor Naczelny tygodnika „X.” przepraszają p. Z. L. za naruszające jego dobra osobiste umieszczenie niezgodnie z prawem jego danych osobowych w artykule „[...]” opublikowanym w numerze [...] „X.” z [...]”; 5) zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz Z. L. kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia; 6) oddalił w pozostałym zakresie powództwo Z. L. oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia było ustalenie, że w numerze [...] tygodnika „X.” z [...] został opublikowany artykuł pt. „ [...]”, którego autorką była A. S. Publikacja prasowa poświęcona była schronisku dla zwierząt prowadzonemu przez Fundację której dyrektorem była A. C. zaś prezesem Z. L. W artykule poruszono sprawę

uśmiercania zwierząt, znęcania się nad zwierzętami i fałszowania dokumentacji. W artykule zostały wymienione imiona i nazwiska powodów. W sprawie opisanej w artykule toczy się postępowanie karne przed Sądem Rejonowym do sygn. [...], na podstawie aktu oskarżenia wniesionego 31 stycznia 2007 r. Autorka artykułu A. S. nie posiadała zgody właściwego prokuratora ani sądu na ujawnienie danych osobowych powodów, tj. ich imion i nazwisk w pełnym brzmieniu.

W tygodniku lokalnym „M.” ukazał się wywiad z powodem. Tygodnik ten ukazuje się w gminach [...], [...]. Dane powodów zostały również opublikowane w Internecie, gdzie na jednej ze stron bez zgody prokuratury zamieszczona została kopia aktu oskarżenia.

Powódka jest obecnie bezrobotna. W związku ze sprawą karną popadła w depresję, która nasiliła się po opublikowaniu artykułu. Powód leczy się, utracił zaufanie w organizacjach, w których wcześniej działał.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwa są w części zasadne. Działanie autorki artykułu prasowego, który ukazał się w tygodniku „X.” polegające na ujawnieniu danych osobowych powodów było bezprawne, bowiem nie posiadała ona wymaganej zgody prokuratora lub sądu na ujawnienie danych powodów, jako osób, przeciwko którym toczy się postępowanie karne. Braku zgody uprawnionego organu nie sanował fakt ewentualnego posługiwania się przez dziennikarza w rozmowie z prokuratorem imionami i nazwiskami powodów (oskarżonych), jak i wcześniejsze publikacje prasowe, w których zostały ujawnione ich dane osobowe, bezprawne upublicznienie aktu oskarżenia w Internecie, ani wreszcie zamieszczenie w lokalnym tygodniku wywiadu z powodem z podaniem jego imienia i nazwiska. Przepis art. 13 ustawy z 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.; dalej – pr. pras.) należy rozumieć w ten sposób, że z uprawnienia do ujawnienia w publikacji prasowej imienia i nazwiska osoby oskarżonej może skorzystać tylko ten, kto na ujawnienie danych uzyskał zgodę, czy to właściwego organu, czy samego zainteresowanego.

O naruszeniu dóbr osobistych powodów publikacją wydaną przez pozwanych stanowi okoliczność, że duża liczba czytelników dowiedziała się o procesie karnym przeciwko powodom. Powodowie przed wydaniem orzeczenia

w postępowaniu karnym zostali przedstawieni w niekorzystny sposób i w niekorzystnych okolicznościach. Wskutek publikacji powodom została wyrządzona krzywda. Rodzina powódki została postawiona w złym świetle, dzieci powódki miały problemy w szkole i w wyjaśnieniu rówieśnikom zaistniałej sytuacji, powodowie stracili kontakt z częścią znajomych, powód utracił zaufanie osób związanych z działalnością na rzecz ochrony zwierząt oraz w środowisku aeroklubowiczów w Polsce i zagranicą. Bezprawne działanie wywołało u powodów stres. Sąd Okręgowy nakazał pozwanym usunięcie skutków bezprawnego działania poprzez opublikowanie tekstu przeprosin i uznał, iż kwota 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia pozwoli w pewnym stopniu naprawić wyrządzoną im krzywdę.

Wyrokiem z 17 lutego 2010 r. Sąd Apelacyjny w uwzględnieniu apelacji pozwanych zasądzone na rzecz powodów zadośćuczynienia obniżył do kwot po 15.000 zł, a dalej idące żądanie zasądzenia zadośćuczynienia oddalił. W pozostałej części Sąd oddalił apelacje pozwanych, znosząc między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, przytoczył brzmienie art. 23 k.c. i wskazał, że w świetle tego przepisu podlegającym ochronie dobrem osobistym człowieka jest cześć (dobre imię) oraz nazwisko (dane osobowe umożliwiające identyfikację) i tych dóbr dotyczyły żądania zgłoszone przez powodów. Oceniając zachowanie pozwanych w celu stwierdzenia, czy było ono bezprawne Sąd Apelacyjny odwołał się do treści art. 13 ust. 2 i 3 pr. pras. Wskazał przy tym, że z uwagi na wagę negatywnych następstw podania do publicznej wiadomości danych osobowych uczestników postępowania karnego, ustawodawca uzależnił możliwość ich publikacji od zgody samego uczestnika postępowania karnego (art. 13 ust. 2 pr. pras.) albo zezwolenia prokuratora lub sądu, udzielanego, o ile za tym przemawia ważny interes społeczny (art. 13 ust. 3 pr. pras.). Pozwani nie posiadali zezwolenia prokuratora lub sądu na publikację danych osobowych powodów, a brak reakcji prokuratury na opublikowanie aktu oskarżenia w Internecie nie może być utożsamiany z domniemanym wyrażeniem zgody na opublikowanie danych osobowych powodów.

Udzielenie przez powoda Z. L. wywiadu w lokalnym tygodniku „M. ”, w którym powód odniósł się do skierowanych pod jego adresem zarzutów, nie mógł być potraktowany jako wyrażenie zgody, o której mowa w art. 13 ust. 2 pr. pras. na opublikowanie jego danych osobowych także przez inne media. Od woli osoby uprawnionej do wyrażenia zgody na opublikowanie jej danych zależy to, jakiemu podmiotowi takiej zgody udzieli, i na jaki zakres publikacji. Zgoda udzielona przez powoda na opublikowanie jego danych osobowych nie rozciągała się na zamieszczenie tych danych w artykule opublikowanym przez tygodnik „X.”. Wyrażenie zgody na umieszczenie danych osobowych (nazwiska) w wywiadzie opublikowanym w gazecie lokalnej nie uzasadnia domniemania, że powód wyraził jednocześnie generalną zgodę na publikowanie jego nazwiska w kontekście informacji o prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym także w innych tytułach prasowych, w tym tych o zasięgu ogólnokrajowym. Zgoda powoda na publikację jego danych osobowych w wywiadzie, którego udzielił tygodnikowi „M.” nie legitymowała innych, w tym także pozwanych, do ujawnienia danych osobowych powoda.

Za nieskuteczny uznał Sąd Apelacyjny zarzut pozwanych, że publikując artykuł prasowy „[...]” działali w obronie istotnego społecznego interesu. Zdaniem Sądu, dziennikarz nie jest uprawniony do oceny, czy w konkretnym wypadku za opublikowaniem danych osobowych lub wizerunku oskarżonego przemawia ważny interes społeczny. Autonomiczna kompetencja w tym zakresie służy wyłącznie właściwemu organowi, tj. prokuratorowi lub sądowi, i tylko ten organ może zdecydować o wyrażeniu zgody na upublicznienie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 2 pr. pras. Działanie pozwanych było zatem bezprawne.

Apelację powodów dotyczącą wysokości należnego powodom zadośćuczynienia Sąd Apelacyjny uznał za częściowo uzasadnioną. W myśl art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia tytułem zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem. O zakresie przyznanego zadośćuczynienia

pieniężnego, zgodnie z jego kompensacyjną funkcją, decyduje przede wszystkim rozmiar wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywdy, a wtórne znaczenie ma sytuacja majątkowa sprawcy naruszenia. Wysokość zasądzanych na podstawie art. 448 k.c. kwot winna być umiarkowana. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ustalona przez Sąd Okręgowy kwota zadośćuczynienia za krzywdę, którą ponieśli powodowie wskutek opublikowania ich danych osobowych, jest niewspółmiernie wysoka. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, adekwatnym zadośćuczynieniem do krzywdy doznanej przez powodów są kwoty zadośćuczynienia po 15.000 zł.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Wyrok Sądu Apelacyjnego z 3 marca 2010 r. zaskarżyli pozwani w części dotyczącej rozstrzygnięcia o roszczeniach powoda Z. L., to jest w punkcie I w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony apelacją pozwanych wyrok Sądu Okręgowego i zasądził na rzecz powoda kwotę 15.000 zł oraz w punkcie II w zakresie, w jakim oddalił wnioski apelacji pozwanych o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w pkt 4 poprzez oddalenie powództwa Z. L. co do roszczenia o nakazanie publikacji przeprosin, a nadto w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Skarżący zarzucili, że wyrok w zaskarżonej części zapadł z naruszeniem prawa materialnego, to jest: - art. 13 ust. 2 pr. pras. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zgoda osoby, o której mowa w tym przepisie na ujawnienie jej danych osobowych ma charakter indywidualny, tj. uchyla zakaz publikacji danych jedynie wobec osoby (dziennikarza, tytułu prasowego), której została udzielona; - art. 1 pr. pras. oraz art. 10 Konwencji z 4 listopada 1950 r. o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że osoba, o której mowa w art. 13 ust. 2 pr. pras. może samodzielnie i selektywnie decydować o kręgu osób, które mogą korzystać z praw, o których mowa w art. 1 pr. pras. i art. 10 Konwencji; - art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 13 ust. 2 pr. pras. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż działania pozwanych wobec powoda były bezprawne chociaż powód sam poinformował opinię publiczną o toczącym się przeciwko niemu

postępowaniu karnym w wywiadzie prasowym, co jest wyrazem jego zgody na opublikowanie jego danych osobowych w kontekście toczącej się sprawy; - art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., w zw. z art. 13 ust. 2 pr. pras. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na zasądzeniu od pozwanych na rzecz powoda zadośćuczynienia, przy braku bezprawności naruszenia jego dóbr osobistych.

Skarżący wnieśli o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Skarżący nie zgłosili zarzutów zmierzających do zakwestionowania czynności procesowych podjętych w sprawie przez Sąd drugiej instancji, w tym i takich, które by prowadziły do podważenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Ocena zarzutów mieszczących się w zakresie pierwszej z podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) musi być zatem odniesiona do tych faktów, które Sądy obu instancji przyjęły za podstawę subsumcji.

2. Zgodnie z art. 47 Konstytucji każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Ochrona prywatności obejmuje także autonomię informacyjną (art. 51 Konstytucji), a zatem prawo do decydowania o ujawnieniu innym informacji dotyczących swojej osoby, a także prawo do kontroli nad takimi informacjami, jeżeli znajdują się one w posiadaniu innych podmiotów (por. wyrok TK z 20 listopada 2002 r., K 41/02, OTK 2002, nr 6, poz. 83). Równocześnie Konstytucja gwarantuje każdemu wolność wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji (art. 54 ust. 1), a obywatelom gwarantuje prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne (art. 61 ust. 1 i 2).

Żadnemu z wymienionych praw normy konstytucyjne nie przyznają charakteru absolutnego i każde z nich może być ograniczone w ramach zasady proporcjonalności w oparciu o przesłanki określone w art. 31 ust 3 Konstytucji (por. wyroki SN z 12 września 2001 r., V CKN 440/00, OSNC 2002, nr 5, poz. 68 i z 11 października 2001 r., II CKN 559/99, OSNC 2002, nr 6, poz. 82, postanowienie SN z 12 listopada 2003 r., V KK 52/03, OSNKW 2004, nr 3, poz. 24).

Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wówczas, gdy Konstytucja wyraźnie przewiduje możliwość ich wprowadzenia, w tym, gdy są one konieczne dla ochrony wolności i praw innych osób. Postanowienia rozdziału drugiego Konstytucji w omówionym zakresie pozostają w zgodzie z przepisami art. 10 ust. 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 r. (Dz. U. 1993, Nr 61, poz. 284 ze zm. i u.z.u.p.) oraz art. 19 ust. 3 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. 1977 r. Nr 38, poz. 167). Zgodnie z ich postanowieniami korzystanie z prawa do swobodnego wyrażania opinii i przekazywania informacji może podlegać przewidzianym przez ustawę ograniczeniom, które są niezbędne między innymi w celu poszanowania praw i dobrego imienia innych osób. Takie ograniczenie wprowadzają przepisy art. 13 ust. 2 i 3 pr. pras. Stanowią one, że nie wolno publikować w prasie danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jak również danych osobowych i wizerunku świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych, chyba że osoby te wyrażą na to zgodę. Ograniczenie to nie narusza przepisów innych ustaw. Właściwy prokurator lub sąd może zezwolić, ze względu na ważny interes społeczny, na ujawnienie danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe.

Trzeba podkreślić, że art. 13 ust. 2 pr. pras. nie oznacza, żeby prasa przez czas trwania postępowań karnych nie mogła zajmować się sprawami i problemami, których te postępowania dotyczą. Zakaz wprowadzony przez art. 13 ust. 2 pr. pras. odnosi się wyłącznie do danych osobowych i wizerunku osób, które w toczącym się postępowaniu karnym występują w różnych rolach procesowych. Zakaz publikowania w prasie danych osobowych i wizerunku oskarżonego w sprawie karnej ma na celu jego ochronę przed stygmatyzacją, w warunkach, gdy do chwili wydania prawomocnego skazującego wyroku chroni go zasada domniemania niewinności. Podanie danych osobowych oskarżonego w środkach masowego przekazu może narazić go na utratę dobrego imienia zanim jeszcze postępowanie karne się zakończy.

Z 13 ust. 2 i 3 pr. pras. wynika, że uchylenie zakazu publikowania w prasie danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie karne ma miejsce w dwóch sytuacjach, a mianowicie wtedy, gdy na publikację tych danych wyrazi zgodę osoba, której publikacja ma dotyczyć oraz wtedy, gdy taką zgodę wyrazi prokurator lub sąd. Ustawodawca określił przesłanki, którymi winien kierować się prokurator lub sąd, gdy podejmuje decyzję w przedmiocie zezwolenia na ujawnienie danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe. O udzieleniu zezwolenia decyduje to, czy za ujawnieniem danych przemawia ważny interes społeczny. Podmiot zamierzający dokonać publikacji nie ma własnego, samodzielnego uprawnienia do oceny, że publikacja danych osobowych osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne, jest dopuszczalna ze względu na interes społeczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2008 r., IV CSK 474/07, niepubl.), a zatem, o ile nie uzyska on zgody uprawnionego organu, to w procesie o ochronę dóbr osobistych wszczętym przez osobę, przeciwko której toczy się postępowanie karne, a której dane zostały opublikowane bez zezwolenia, nie może skutecznie bronić się zarzutem, iż opublikowanie danych było działaniem zmierzającym do ochrony interesu społecznego.

Zgody sądu lub prokuratora, o której mowa w art. 13 ust. 3 pr. pras. nie można domniemywać. W konkretnych okolicznościach może się jednak zdarzyć, że bezprawność opublikowania danych zostanie wyłączona, a to wtedy, gdy dziennikarz powtórzył w publikacji informacje o postępowaniu karnym i dane osobowe oskarżonego, które wcześniej podał do publicznej wiadomości prokurator lub sąd w warunkach stwarzających podstawę do uznania, iż doszło do uchylenia zakazu, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pr. pras. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 18 marca 2008 r., IV CSK 474/07, OSNC 2009, nr 6, poz. 87 i z 28 stycznia 2009 r., IV CSK 346/08, OSNC-ZD 2010, nr A, poz. 8).

W literaturze dominuje pogląd, że zezwolenie na ujawnienie danych osobowych i wizerunku osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne wydane na wniosek określonego dziennikarza lub redakcji jest skuteczne wobec wszystkich dziennikarzy i redakcji. Z poglądem tym trzeba się zgodzić, a uzasadniają go przesłanki, którymi kierują się prokurator lub sąd przy

podejmowaniu decyzji o udzieleniu zgody na opublikowanie danych osobowych i wizerunku oskarżonego, czy osoby występującej w postępowaniu karnym w innej roli procesowej. Skoro o udzieleniu zgody na publikację tych danych decyduje interes społeczny, który przemawia za upublicznieniem danych osobowych i wizerunku określonej osoby, to ta zobiektywizowana przesłanka w identyczny sposób dotyczy wszystkich podmiotów zaangażowanych w proces rozpowszechniania informacji, które powinny dotrzeć do opinii publicznej.

Poza sporem jest, że pozwani i autorka materiału prasowego nie uzyskali zgody sądu na opublikowanie danych osobowych powodów w materiale prasowym dotyczącym sprawy, w związku z którą toczyło się postępowanie karne. Sąd wyraźnie udzielenia takiej zgody odmówił. Z zeznań autorki opublikowanego przez pozwanych artykułu wynika, że przed publikacją nie ubiegała się o udzielenie zgody na ujawnienie danych osobowych powodów w artykule, bo nie zdawała sobie sprawy z wymagań, jakie stawia art. 13 ust. 2 i 3 pr. pras. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że interes społeczny przemawiał za posłużeniem się przez pozwanych w opublikowanym przez nich materiale prasowym pełnymi danymi osobowymi osób, których dotyczyły problemy przedstawione w artykule, w warunkach gdy przeciwko tym osobom i na tle opisanych w artykule zdarzeń toczyło się postępowanie karne.

4. Osoba, przeciwko której toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe może zezwolić na ujawnienie jej danych osobowych w publikacji dotyczącej sprawy, której to postępowanie dotyczy kierując się dowolnymi przesłankami, bo ustawodawca w art. 13 ust. 2 i 3 pr. pras. nie narzucił jej jakichkolwiek przesłanek wymagających uwzględnienia w procesie decyzyjnym.

W wyroku z 12 grudnia 2006 r., II CSK 280/06, niepubl., Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zgoda pokrzywdzonego na działanie, które może godzić w jego dobra osobiste jest aktem woli stanowiącym wyraz świadomości uprawnionego co do przysługującego mu prawa wypowiedzenia się oraz zamiaru zmanifestowania na zewnątrz skorzystania z tego prawa. Udzielenie zgody na działanie zabronione przez art. 13 ust. 2 pr. pras. stanowi przyczynę wyłączającą jego bezprawność. Istnienia zgody uprawnionego, ani też jej zakresu nie domniemywa się i to

pozwanego obciąża obowiązek wykazania, że taką zgodę uzyskał (por. wyrok SN z 20 maja 2004 r., II CK 330/03, niepubl.). Zgoda na ujawnienie w prasie danych osobowych osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne może być udzielona przez tę osobę także w sposób dorozumiany. O tym, czy została udzielona, i jaki był jej zakres decydują okoliczności konkretnego przypadku.

Pozwani utrzymują, że udzielenie przez powoda wywiadu lokalnemu tygodnikowi, w którym powód wypowiedział się o niektórych zarzutach stawianych mu w toczącym się postępowaniu karnym świadczy o udzieleniu przez powoda generalnej zgody na podawanie do publicznej wiadomości jego danych osobowych we wszystkich publikacjach, które będą dotyczyły toczącej się przeciwko powodowi sprawy karnej. Okoliczności rozpoznawanej sprawy nie pozwalają na zaakceptowanie stanowiska pozwanych. Dane osobowe powoda (a właściwie jego nazwisko w zestawieniu z błędnie podanym imieniem) przytoczone zostały w wywiadzie, którego powód udzielił lokalnemu tygodnikowi. Charakter pisma, w którym ukazał się wywiad oznacza, że publikacja adresowana była do wąskiego kręgu czytelników funkcjonujących w tej samej społeczności lokalnej, co powód. Zdarzenia, w związku z którymi powodowi postawiono zarzuty mogły być znane czytelnikom tygodnika z uwagi na zamieszkanie w pobliżu schroniska dla zwierząt prowadzonego przez powoda, w którym miało dojść do popełniania czynów zabronionych przez ustawę. Możliwe, że niezależnie od toczącej się sprawy karnej czytelnicy tygodnika mieli własne zdanie na temat osoby powoda i stawianych mu zarzutów, a przynajmniej niektórzy czytelnicy identyfikowali powoda, niezależnie od publikacji jego danych w wywiadzie, jako oskarżonego w sprawie dotyczącej schroniska dla zwierząt. Decydując się na udzielenie tygodnikowi wywiadu powód wiedział, że zadane mu zostaną konkretne pytania, na które udzieli odpowiedzi, a zatem będzie miał wpływ na ostateczny kształt publikacji, prezentowanych w niej faktów i ocen. Z tego zachowania powoda nie sposób jest wyciągać wniosku, że godził się on na podanie jego danych osobowych w każdej innej publikacji, która ukazałaby się w czasie trwania postępowania karnego przeciwko powodowi i przedstawiała sprawę schroniska dla zwierząt kierowanego przez powoda w sposób ustalony przez dziennikarza. W artykule opublikowanym przez pozwanych zaprezentowane zostały ustalenia dziennikarki, co do czynów, jakich

miał dopuścić się powód, ale i oceny przypisywanych mu zachowań. Zakres problematyki poruszonej w artykule jest szerszy niż ten, którego dotyczyły wypowiedzi powoda w wywiadzie udzielonym lokalnemu tygodnikowi, a o ile w wywiadzie powód w odpowiedziach na pytania mógł odnieść się do stawianych mu zarzutów, to w artykule stanowisko powoda w sprawie nie zostało zaprezentowane. Krąg czytelników, do których adresowany był artykuł w gazecie ogólnopolskiej był przy tym nieporównywalny z kręgiem osób, do których dotrzeć mógł tekst wywiadu opublikowanego w gazecie lokalnej.

Wszystkie wskazane wyżej okoliczności musiały być uwzględnione przy ocenie, czy powód, choćby w sposób dorozumiany, przez ujawnienie faktów związanych z postawionym mu oskarżeniem w wywiadzie dla tygodnika lokalnego, mógł zezwolić na powszechne odstępstwo w publikacjach prasowych od zakazu ustanowionego w art. 13 ust. 2 pr. pras. Z okoliczności tych o takim zezwoleniu wnioskować nie sposób.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., skargę kasacyjną pozwanych oddalił.